

DET "FÖRLOFVADE" LANDET.

Brasilien genom kinnarens glasögon.

En brefskrivare till Göteborgs Handelstidning lämnar i ett af de senaste numren följande värdefulla och intressanta upplysningar om de brasilianska förhållandena:

På senaste tiden har i de flesta af Europas större handelsstäder från hvilka hamnar fartyg på Brasilien utgå, försports en liflig trafik inom emigrantbefordringen. Det är den på andra sidan atlantiska oceanen och ekvatorn belägna brasilianska republiken, som genom sina europeiske konsulter och agenter framkallat denna rörelse och lett den emigrations- eller äfventyrslystnes uppmärksamhet på sitt land. Republikens regering, som utom sina konsulter har ombud i alla större städer, såväl i Skandinavien som i England och på kontinenten, låter genom dessa kringspridda sirkulär och införa i de flesta tidningar annonser, hvari fri resa till Brasilien, vid framkomsten dit fritt vivre och logis under ett helt år (ifall emigranten under denna tid icke lyckats uppsöka sig passande arbete), stora inkomster, ett skönt och härligt lif på Sydamerikas fria jord m. m., utlofvas.

Den, som själf ej varit i Brasilien och icke känner lifvet eller förhållandena där, kan naturligtvis icke uttala sin dom därför, men ingen tänkande människa sätter väl tro till alla en emigrantagens fabelaktiga löften och förespeglingar. Flere utländska tidningar, särskilt den storvärldstidningen "Times," hafva redan åtskilliga gånger varnat för emigration till Brasilien, och vi måste, till följd af de underrättelser vi erhållit, lägga de svenskar, hvilka har för afsikt att lämna fosterlandet för emigration till Brasilien, allvarligt på hjärtat, att de först betänka sig två gånger, innan de begifva sig af till det främmande landet.

Brasilien agenter, hvilka hafva i uppdrag att "värfva" emigranter, emottaga till beförden nästan hvar och en, som erbjuder sig komma med; men vi äro i tillfälle meddela, att den brasilianska regeringen betalar resan för och emottager i Rio de Janeiro endast gifta familjer af hantfolk, d. v. s. torpare eller bönder,

hvilka först jordens skötsel. Familjerna motsvara följande villkor:

1) Man och hustru med eller utan barn eller stufbarn;

2) Änka eller änkan med mera än ett barn;

3) Stamfader eller stammoder med sina efterkommande;

4) Gifva, barnlösa personer, icke äldre än 45 år.

Andra personer än här omnämda eller sådana, som lida af kroppsliga fel, och sjuklingar blifva vid framkomsten icke alle näst nekade landstigning, utan tvingas återgå till brasilianska regeringen för resekostnaderna dit samt skickas med första båt tillbaka till närmaste europeiska hamn. Under färden få de genom omänskligt strängt arbete betala återresan.

En person, som för några dagar sedan besökte London, kom, fortsätter brefskrivaren, i tillfälle att tala med en man, som emigrerat och nyss återkommit från Brasilien. Han berättar följande:

För två år sedan var jag ägare till en liten stuga, ett potatisland, ett par notgarn och några pund på banken. Mitt hem låg i närheten af Southampton vid Kanalen, och jag ledde där lycklig vid sidan af min kära hustru och mina tre små barn. Men jag ville ha större inkomster och därför såg jag mig om efter bättre förtjänster. En utvandrareagent rådde mig att emigrera till Brasilien. Min hustru ville icke lämna vår stuga, men slutligen samtyckte hon, då jag fick en god köpare. Jag och hela min familj erhöilo af en agent här i London fribiljetter från Liverpool till Rio. En vacker vårmorgon ångade vi ut från Liverpools hamn. På min hustrus panna hvilade den morgonen ett tungt moln, men jag som hade 50 p. sterl. på fickan, tog saken från den glada sidan och drömde mig snart vara Brasilien största plantageägare. Resan gick i början lyckligt, men sedan vi kommit några grader i heta sonen söder om ekvatorn, dogo 5 personer på en vecka af solsting. Jag började då först tänka på hvad det var för ett land vi gingo till. Ankonna till Rio blefvo vi instufvade i ett näste, som skulle föreställa hotell och som benämndes "Hospedaria dos Imigrantes." Fri bespising jämte logis skulle vi här få. Men att dela husrum med tjogtals främmande

personer af båda könen hade vi icke lust till; och då maten, som vi där undfågnades med, var mer än dålig och hufvudsakligen bestod af korivar fyllda med divärse kokta, stekta och torkade frukter, kryddade med hvitlök och som tyngde likt bly i magen, beslöt jag att för ena medel förskaffa oss mat och dryck. Innan jag hunnit tilldelas något arbete voro mina pingar slut, och den stora plantagen, jag drömt af, hägrade ej mera i min fantasi. Snart underrättades vi, att arbete funnes för oss å en större plantage i norr. Vi reste dit. Här var fruktansvärt hett om dagen, medan det om natten kunde ligga frost på marken. Vi sysselsattes med insamling af frukter, kaffebohor och bomull m. m. Inom kort märkte jag, att vår patron behandlade oss helt godtyckligt, och då jag protästerade däremot, visade han mig ett plakat, hvarå det stod skrifvet, att han ågde fritt förfogande öfver oss till dess vi återbetalt regeringen dess omkostnader för oss. Under alla möjliga umbäranden och försaker, ser arbetade vi strängt en längre tid, men skulden tycktes aldrig med vårt arbete kunna utjännas. Efter åtta månader sjuknade min hustru och dog efter några timmar. Af mina arbetskamrater hade under denna tid 60 personer till följd af sjukdomar affidit eller dödats af vilda djur och genom solsting. En morgon fann jag min ena dotter och som med krampaktigt samman dragna lemmar liggande döda i närheten af plantagens hufvudhyggnad. Läkaren å stället konstaterade, att döden följt af förgiftning, och vid närmare undersökning befans det, att barnen lagt sig att sofva i skuggan af en strychnosbuske, hvilkens dödade gaser de inandats, hvarefter de aldrig mera vaknat. Efter 18 månaders förlopp hade jag ännu icke kunnat befria mig från min skuld för resekostnaderna och den koja, jag med min familj bebott. Jag beslöt att fly från altsammans, men det höll på att kosta mig lifvet. Genom detta försök pliktade jag alt hvad jag under 1½ år förtjänat. Hvem skulle väl hjälpa mig nu ur min förtvackares klor? Döden kanske? Strax efter detta försök till flykt insjuknade mitt sista barn i feber och dog inom några dagar. Kanske skulle det nu lyckas mig bättre att und-

komma? Jag beslöt, kosta hvad det ville, att fly nästa morgon, innan solen steg upp. Men så till råga på olyckan hade en skorpion under natten krupit in i min sko och stack mig i stortån, då jag åter skulle packa taga skon. Detta förorsakade mig ofantliga smärtor. Negrerna voro vana att krossa skorpionen, utbreda den som plåster och lägga den på såret. Så gjordes med mig, men plågorna voro olidliga, hvarför jag, i hopp om ett raskare tillfrisknande, med hjälp af ett huggjärn och en klubba förpassade stortån i förväg till förgängelsen. Jag blef nu snart återsteld och beredde mig att fly för tredje gången, och nu var ödet mig blitt — det lyckades mig undkomma trots vakternas kulor susade tätt förbi mitt öra. Efter tusen faror och besvärigheter anlände jag, utan en enda "reis" på fickan, till Rio. Efter några dagars förlopp mönstrade jag å ett nordamerikanskt fartyg och medföljde till Newyork, hvarifrån jag såsom matros arbetade mig öfver till London. "Och jag tror," slutade denne man sin berättelse, "att den som lärt känna Brasilien så som jag och flere med mig, kan med skäl afråda hvar och en af sina medmänniskor från ett emigrera till detta land. Bättre då att lefva nöjd med det lilla man äger på den ort, under hvilkens natur och klimat man fötts och uppfostrats och med hvilken ens fysiska utveckling öfverensstämmer."

IT IS THE BEST!
ABSOLUTELY PURE.
HARMLESS.
BEWARE OF IMITATIONS.